

— Ljudska knjižnica Škofja Loka s podružnicami na območju občine Škofja Loka,

— arhivska služba za območje občine Škofja Loka,

— Zavod za spomeniško varstvo Ljubljana za območje občine Škofja Loka,

— Muzejsko društvo Škofja Loka s podružnicami v Žireh in Zeleznikih,

— Zveza kulturno prosvetnih organizacij občine Škofja Loka,

— Groharjeva slikarska kolonija Škofja Loka,

— Mala Groharjeva slikarska kolonija Škofja Loka,

— Prešernove nagrade gorenjskih občin,

— sodelovanje pri pripravah za praznovanje 1000-letnice loškega gospostva.

Pri tem se kulturna skupnost obvezuje, da bo naštetim potrošnikom zagotavljala najmanj tolikšna sredstva kot jih je v te namene dodeljeval občinski proračun, razen v primerih, ko bo zaradi ukinitve ali pomembnih razlik v aktivnosti taka delitev nesprejemljiva.

Skupščina občine se zavezuje, da bo prenesla na kulturno skupnost vsa finančna sredstva, ki jih je doslej namenjala za financiranje kulturnih dejavnosti, ki jih prevzema kulturna skupnost.

4. člen

Za materialno osnovo pridobiva kulturna skupnost sredstva iz treh osnovnih virov in sicer:

— sredstva, ki jih zagotavlja skupščina občine v svojem proračunu,

— sredstva, ki jih odstopa republika v korist kulturne skupnosti,

— drugi dohodki.

5. člen

Skupščina občine se obvezuje, da bo vsako leto zagotovila za kulturno skupnost v občinskem proračunu toliko sredstev, da bo delež kulture v proračunskih izdatkih enak 4,478 odstotkom, vendar ne manjši, kot so bila sredstva minulega proračunskega leta, povečana za odstotek porasta proračunskih dohodkov v tekočem letu.

6. člen

Kulturna skupnost zagotavlja smotrno financiranje akcij na posameznem področju kulturne dejavnosti in družbeno sprejemljivo politiko osebnih dohodkov zaposlenih kulturnih delavcev.

Kulturna skupnost bo najmanj enkrat letno obveščala skupščino občine o programu in finančnem načrtu, posebej pa

o doseženih rezultatih na področju kulturnih dejavnosti.

7. člen

Družbeni dogovor skleneta skupščina občine in kulturna skupnost za dobo 3 let. Do sprememb v tekstu in obvezah pride lahko samo z obojestranskim pristankom.

8. člen

Družbeni dogovor stopi v veljavo, ko ga sprejmeta skupščina kulturne skupnosti in skupščina občine ter podpišeta oba predsednika, uporablja pa se od 1/1-1971.

Finančni načrt Kulturne skupnosti Za L. 1971

Dohodki

1. Občinski proračun	576.000
2. Republiška sredstva	508.000
Skupaj	1.084.000

Razdelitev

1. Dotacije	947.400
2. 1% obvezna rezerva	10.840
3. 10% za investicijski sklad	108.400
4. Začasno nerazdeljena sredstva (stroški SDK, režijski stroški ipd.)	17.360
Skupaj	1.084.000

Andrej Pavlovec

RAZSTAVE V GALERIJI

Razveseljivo je, da lahko kroniko o razstavah v galeriji Loškega muzeja pričnemo tokrat z retrospektivno razstavo slikarja *Janeza Sedeja* ob slikarjevi 60-letnici in ob deseti obletnici njegove prve samostojne razstave. Poudariti je treba tudi, da je Janez Sedej za to razstavo in za življenjski slikarski opus, ki je bil prikazan na razstavi, prejel Prešernovo nagrado gorenjskih občin, ki mu je bila slovesno izročena 8. februarja 1971 v Radovljici. Z razstavo 42 slik od leta 1957 do 1970 je bila prikazana razvojna pot Sedejevega slikarstva od prvih poskusov s kopiranjem tujih mojstrov (Claude Lorrain) in slikanja po motivih v okolici rojstnega kraja Dobračeve pri Žireh. Ker so bile skoraj vse slike za razstavo izposojene pri lastnikih, je jasno, da pregled ni mogel biti popoln, za celotno podobo slikarjevega razvoja je manjkalo nekaj tipičnih del, ki so jih nadomestila manj pomembna. Toda razstava je pokazala,

da se je Sedejevo slikarstvo razvijalo od naivnega diletantizma do sedanje popolnosti njegove krajine, da ni nastalo brez temeljev v naši tradiciji, da imamo v Sedeju slikarja, ki je prinesel v slovensko krajinarsko slikarstvo novo pojmovanje, ki pa se opira na romantično krajinarstvo. Po vsej razstavi smo mogli slediti težnji po vse večji dovršenosti in ugotoviti, da se magičnemu hladu pokrajine prilaga nebo, ki ni šablonizirano. Poleg vseh ugotovitev, ki so bile že zapisane o Sedeju, smo ugotovili, da to slikarstvo ni naivno, temveč da je slikarstvo brez vzdevkov. To pa je tudi odločujoče pri vrednotenju Sedejevega krajinarstva.

Ob razstavi je izšel katalog (8 strani stalnega formata 17 × 17 cm) z reprodukcijo risbe na naslovni strani, avtorjevo fotografijo in dvema reprodukcijama, za katere je posodila klišēja Mestna galerija v Ljubljani; katalog je vseboval še uvod, biografske in bibliografske podatke, seznam razstav, kar je zbral in katalog tudi uredil A. Pavlovec. Pokrovitelj razstave »SLIKOPLESKARSTVO« Škofja Loka. Razstava je bila odprta od 6. novembra do 6. decembra 1970, obiskalo pa jo je 1065 obiskovalcev.

Decembrsko praznino sta izpolnila Anton Flego, akademski kipar, in Štefan Simonič, grafik. Prvi je razstavil vrsto dvojnih plastik: spodnji del je tradicionalna figuralna plastika, v katero je vde: lan nastavek iz kovine, stekla in emajla. Zaenkrat še pretežka naloga, ki je zadala mlademu kiparju veliko problemov. Štefan Simonič na razstavi ni pokazal nič novega, kar ne bi videli že na drugih razstavah. Škoda je, da ni pokazal tistih grafik z etnografsko motiviko.

Ob razstavi je izšel katalog, 4 strani z reprodukcijo Simoničeve grafike na naslovni strani (kliše je posodil Gorenjski muzej v Kranju), zadnja stran oglas podjetja COMMERCE, ki je bilo pokrovitelj razstave. Ureditev kataloga in predgovor za Š. Simoniča: A. Pavlovec, A. Flego je napisal uvod sam. Razstava je bila odprta od 22. decembra 1970 do 12. marca 1971. Obiskalo jo je 646 obiskovalcev.

Šele v marcu je bilo v galeriji zopet živahno, ko jo je napolnil s tridesetimi oljnimi slikami akademski slikar Igor Pleško, ki se je v zadnjem času posvetil izključno slikanju morske favne. Razstavljeni dela predstavljajo smiselno nadaljevanje slikarjevih prizadevanj prikazati na specifičen način motiviko na te-

mo »človek in morje«, čeprav človek na Pleškovih slikah ni naslikan, ampak sluttimo njegovo prisotnost ob mrtvih ribah in drugih morskih živalih, ki jih podaja na presenetljivo živobarven način. Tako vidimo v Pleškovem slikarstvu zanimivo prepletanje oblikovnih in vsebinskih teženj in uspešno reševanje nasprotij pri usklajevanju obojega v višjo vrednost. Ob otvoritvi razstave je bil kratek kulturni program, na katerem je Saša Miklave bral slikarjeve pesmi o morju, Niko Pertot pa je na rogu odigral nekaj skladb; na klavirju ga je spremljala pianistka Giti Mally. Tudi tokrat je imel katalog štiri strani z reprodukcijo na naslovni strani. Uredil ga je slikar sam, ki je napisal tudi uvod in biografske podatke. Na zadnji strani seznam razstavljenih del. Obiskovalcev je bilo 880 od 12. marca do 7. aprila 1971.

Viktorja Snoja so Ločani poznali že veliko pred njegovo razstavo v galeriji. Morda ga sicer niso poznali osebno, pač pa kot restavratorja, ki je v beli halji odkrival in obnavljal freske na Homanovi hiši. In prav restavratorsko delo je značilno za tega slikarja, ki ga zelo redko srečujemo na razstavah. Snój se v svojem slikarstvu zateka v preprosti svet, kjer je sklonjen k mali stvari, iz katere neti vizijo velikih daljav. Fantastično oblikovan kos lesa, skala, mah, lišaji — to so motivi svetovi; te predmete slikar iztrga iz običajnega naravnega okolja, jih poveča in jim da povsem drug značaj. Na ta način sestavlja slikar svojo vizijo, v katero se mu izgublja oprijemljiva realnost in se poraja bogastvo namišljenega sveta.

Katalog na osmih straneh je uredil slikar, uvod, pregled razstav in bibliografijo o slikarju je napisal A. Pavlovec; tri reprodukcije, od teh ena na naslovni strani. Pokrovitelj razstave je bilo TRGOVSKO-GOSTINSKO PODJETJE ŠKOCJAN, RAKEK, oglasa pa sta prispevala še Gozdno gospodarstvo Postojna in Postojnska jama ter s tem financirala katalog. Mikavna podobnost s predhodnim razstavljalcem: tudi na otvoritvi Snojeve razstave je bil kratek kulturni program, na katerem je igralka Milena Grmova recitirala pesmi Viktorja Snoja, ki je tako restavratorskem in slikarskem delu dodal še pesniško meditiranje o svojem delu. Razstava je bila odprta od 19. aprila do 17. maja 1971 in jo je obiskalo 1642 oseb.

Povsem tiho smo postavili razstavo grafik Nade Lukežič v galeriji, ki je to-

krat zacvetela v prijetnih barvnih grafikah, motivno ujetih v svet rož in šopkov, kar je tudi specialiteta te po krivici premalo znane umetnice, za katero nam je na voljo samo podatek, da živi v Mariboru in da je končala grafično specialko na ljubljanski akademiji. Ob modernističnih težnjah je bilo njeno delo svež oddih, kar so občutili tudi gledalci, ki njenih grafik niso samo gledali, ampak skoraj vso razstavo tudi pokupili. Čeprav Nada Lukežič ne živi v izobilju, ampak skromno in preprosto, je ves izkupiček namenila za gradnjo Šolskega centra za slepe v Stari Loki. Izkoriščam to priložnost in se ji zahvaljujem za dar. Povabili pa smo jo tudi, da bo prihodnje leto še enkrat razstavljala v naši galeriji, kajti tokrat ji nismo dali razen prostora ničesar, niti vabil in ne kataloga, toda kljub temu je razstavo obiskalo 788 obiskovalcev od 27. maja do 6. junija 1971.

Mala Groharjeva slikarska kolonija prinese v Škofjo Loko mladostni vrvež in vihravost, kar se nujno pokaže tudi na razstavi, ki jo je treba postaviti čez noč. Prireditelj je zajela 340 učencev in skoraj sto likovnih pedagogov iz Slovenije in iz drugih republik, kar je bilo hkrati svojevrsten problem pri razmestitvi sodelujočih in pri postavljanju razstave v galeriji na Gradu. S pomočjo panojev, ki so jih postavili člani ODRA — Galerije, je uspelo pridobiti površino za 150 otroških slik in risb, tako da smo lahko razstavili točno 340 del ali od vsakega udeleženca po eno. Ker je bilo o tej razstavi in o otroški slikarski koloniji letos že mnogo pisane in so se mnenja dokaj razhajala, na tem mestu omenjam: čeprav je bila razstava res morda prenatrpana in je bil del kritike na ta račun upravičen, se pa nikakor ne moremo strinjati z drugačno obliko dela, ki bi kakorkoli zmanjševala množičnost te manifestacije. Tako kot že prejšnje razstave, je tudi ta dosegla rekorden obisk: 5229 obiskovalcev od 6. junija do 12. julija 1971.

Mali Groharjevi slikarski koloniji je sledila razstava del članov 4. *Groharjeve slikarske kolonije*, ki je prišla pod udarec dveh povsem nasprotujočih si mnenj o namenu in pomenu kolonije in same razstave. Gledanje, ki je zasidrano globoko v tradiciji, ne sprejme na noben način novih tendenc, ki se počasi pojavljajo tudi v krajinarstvu, in si le tega želi ohraniti čimbolj v vodah tradicije, medtem ko je povsem nasprotno stališče, da bi morala postati Groharjeva slikar-

ska kolonija srečanje avantgardistov, če že nosi ime, ki je nekaj decenij nazaj pomenilo avantgardo v takratnem umetnostnem dogajanju. Silnice, ki tako razdvajajo mišljenja o razstavi, so prisotne in se deloma celo odražajo na sami razstavi. Opozorile pa so na povsem nekaj drugega organizatorje: ne glede na pristaše te ali one smeri je za razstavo važna kvaliteta. Ta pa je resnično merilo. Na razstavi so sodelovali: Peter Adamič, Milan Bizovičar, Anton Dolenc, Suzanne Favriou (Francija), Rudi Gorjup, Božidar Grabnar, John Mc Lellan (Anglija), Ljubo Ravnikar, Evgen Sajovic, Lenci Sartorelli (Italija), Janez Sedej, Melita Vovk-Štih in Bernardo Ylla (Španija). Katalog na 20. straneh je izdala in založila Groharjeva slikarska kolonija s pomočjo Veleblagovnice NAMA iz Ljubljane. Katalog vsebuje 14 celostranskih reprodukcij; uvod in biografske podatke ter seznam razstavljenih del je napisal ter zbral A. Pavlovec, ki je katalog tudi uredil.

V maju in juniju 1971 je Gorenjski muzej pripravil v nerabljeni dvorani NOB razstavo »Turški tabori na Gorenjskem«, ki jo je obiskalo nad 5000 ljudi.

A. Pavlovec

MUZEJSKI IZLETI

Izleti muzejskega društva so prišli že trdno v navado in so za udeležence, ki so precej stalni, že kar potreba. Že od vsega početka gledamo na to, da na izletu spoznamo kak muzej ali zbirko ali kak pomemben kulturni spomenik, hkrati pa neko pokrajino, kjer še nismo bili. Udeleženci vedo, da so muzejski izleti namenjeni v glavnem izobraževanju in radi pazljivo poslušajo vodnikova pojasnila in razlage med potjo ter vodstvo pri raznih ogledovanjih.

Leta 1971 smo imeli štiri izlete pod običajnim vodstvom.

Prvi izlet 23. maja, v celotni vrsti naš 19. izlet, je imel za cilj Logarsko dolino in Golte. Mimo Zbiljskega jezera, Smednika in skozi Vodice nas je udobni Trans turistov avtobus pripeljal v Komendo, kjer smo se spomnili Petra Pavla Glavarja, pogledali znameniti veliki oltar, staro gotško znamenje in Plečnikov spomenik vojnim žrtvam. Drugi postanek je bil v Kamniku, kjer smo obiskali mestni muzej v gradu Zaprice z lepo urejenimi zbirkami NOB, izdelkov tovarne Stol in etnografskih predmetov. V Gornjem gradu smo ogledali stavbne ostanke bene-